

סיכום המצב כיום: 'כניסה חופשית למערכת השרות' לתולעים וחרקים יש

ב. רבינוביץ

"לא אוכל להתאפק מלהזכיר ולהודיע לעם ד' חומר איסור התולעים, לפי שנעשה קל בעיני הבריות, וכיוון שעבר אדם עברה ושנה בה, נעשית לו כהיתר, ואפילו החכמים והיחידים אינם נוהרים כראוי, והרי מי שאוכל חולעת או נגולה עובר על כל פרט ופרט חמישה מלקיות (לאוויס), ואם היו ובונים או יתושים ושרץ העוף, חייב שישה מל' קיות. ואיסור זה מצוי מאור כפירות וירקות וקט' ניות וברוב מיני המאכל, ואי אפשר להזהר מלהיכשל בהם אם לא כוהירות וכוהירות גדולה, ולפיכך הרכה בה הכתוב בלאוויס, כדי לזרו את האדם שלא ייכשל באיסור זה".

לא לחינם פתחנו כציטוט רבריו של הפרי תרש וי"ד סי' פ"ד. כשכונות האחרונים, מאו פתחנו בסדרת המאמרים אורות בעיית התולעים והחרי קים כמוצרי המוון השונים, קיבלנו פניות רבות, שהצר השווה למרביתן היה: "אם זה המצב, הרי אין בעצם מה לאכול". אכן ואכן, החשש מפני אכילת חולעים וחרקים ניכר על כל צעד ושעל, ותובת הוהירות והוריות היא מתויבת המציאות.

כרים וטובים שאלו, כיצר אכלו פירות, ירקות וקטניות לפני שנים רבות. הרי ועקתו של ה"פרי חרש" לפני 300 שנה מהווה הוכחה ברורה לכך שכעיית התולעים לא החלה היום.

בעשור האחרון וכינו לראות בהתחלת התיקון של מכשול עצום זה. לצורך כך, אנו מצרפים למאמר זה מרריך למוצרים הנקיים מחשש תולעים, כמ' טרה להסיר מכשולים מהציבור, וכן כדי לחת לציתור אפשרות להביע את תמיכתו האיתנה בהתפתחות חשובה זו בתעשיית המוון, כך שבי עתיד נוכל לראות את הכיתוב "ללא חשש חולעים" על יותר ויותר מוצרי מוון.

כפי שציינו כבר במאמר הקודם, ניתן כיום להשיג ירקות עלים, קטניות, ירקות שטופים, דגים, ארוז ועוד - ללא חשש תולעים, וככל שהציבור יעמוד איתן על דרישתו לקבל מוצרי מוון ללא חשש תולעים, הרי כאופן טבעי יצוצו בזה אחר זה מפעלים, אנשי עסקים וכדו', שיספקו לציבור גם פירות יבשים, פיצוחים, ופנוראי גם מוצרים פחות בעייתיים, פהתאם לררישתיו.

ההתקרבות כשרת זה היא עצומה, והמניע העיקרי מאחורי כשרת מאמרים אלו הוא הרצון לרתוף את הנושא ככל האפשר, וגם להגביר את עירנות הציבור לבעיית הרבות והמורכבות, וכי

כירק זה אינו יודע לכולם. אין לאכול קלחי תירס טריים ללא בדיקה יסודית. היתר נגוע בתריפס - יצור זעיר מוארך ופחוס, באורך חצי מילימטר עד מילימטר. בצעירותו, צבעו צהוב, ובהתכרותו - חום-שחור. התריפס מצוי על כל שטח קלח החרס, בין העלים הירוקים, על הגרגרים, וחדר אף לחי ריצים שבין הגרגרים. הרב משה ויא אומר, כי התירס נגוע בתריפסים במשך כל עונות השנה, ובכריקות רבות שערך, נמצא שממעט כל קלח נגוע במספר חרקים.

מתברר, כי בכויקה רגילה קשה להבחין בתריפסים, למרות גורלם הניכר לעין, וזאת

צמוד לקלח. רוב הגרגרים יורדים כשהם צמודים זה לזה, ולכן יש להפריד בין הגרגרים ולהכניסם לקערה עם "מי ניקוי" (מים עם מעט נוול לניקוי), למשך כשלוש דקות. לאחר מכן, יש לשטוף היטב את הגרגרים, והדרך הקלה ביותר לכך היא לשטוף במסננת כעלת נקיים גדולים, יחסית ומסננת אטריות או ירקות). רצוי לשטוף ככל פעם כמות של קלח אחר בלבד. חשוב לציין, שגרגרי תירס קפואים או משוגרים הם בחוקת נקיים, ומותרים באכילה בלא בדיקה, שכן כההליך ייצורם, לאחר הפרדתם מהקלח, הגרגרים עוברים תהליכי ניקוי

מדריך הכשרות מוון "ללא תולעים"

המוצר	כוח תרופה	טלפון	הכשר	סיקור חולעים
קטניות ללא חולעים אורז וקטניות עור טוני קטניות חובוט, שעועית ופלאפל ירוקים וקטאים	הלטי עין	0216565272 0316341034	בויצ הערה שארית ישראל שארית ישראל	רב שוורץ שארית ישראל

ירקות ללא חולעים ואכל צרובים השרייה בני "אטה" וכדו' בולל חטו, חטו, חטו, חטו אמריקא, בול ירק, פטווליה, נחב אום ירוק, כוסברה, שטר, סלתי, נחב סתי וכו'. על תכלן שטע בולל עינת התעין וחת לפ השנה	גלאט עלים חטלט ונן נון	0216845151 0216516400 0917487008	רב רונין שארית ישראל רב ויא רב שוורץ שארית ישראל רב ויא	רב ויא רב שוורץ שארית ישראל רב ויא
---	------------------------------	--	--	---

ירקות שטופים ללא חולעים וישיר לסיר, ללא צורך השרייה בני יאמה' בולל הירוקים בולל חטו בולל חטו	ירקר	03192607391	בעלוא	רב ויא
---	------	-------------	-------	--------

ירקות חוד שאינם צריכים בדיקה וע"י השנתה בדיקת טוון החללים וחת הרב חסה ויא וכו' כ'טטה, נור, גרעניו דלעת, גרעניו חירס וחימוס וקטאים, מלפפון, סלרו שורש היקטות, ענבניות פריכות אורז, קולורבי, קוואקר וקפאט טוון, קנוון, קישואים, שימורי אפונה, חטווי ארונה

פירות שאינם צריכים בדיקה וע"י השנתה בדיקת טוון החללים וחת רב חסה ויא אבוקדו, אבטיס, אגוזו פוק, אבטיח, אנוס, בננה, לדר ובשריות, נולון, נונגו, קוקוס, קוון, רנוון ומינול חטתו, שימורי אפרסק, שימורי נושמש, חגרים לחים (קטאים), חפוחי עין,

דגים שאינם צריכים בדיקה וע"י חסה ויא כסיף, בורי, פורל, סול, נסיכת הגולוס, קר טיוון ור; במקומה שיש השנתה ויטילו

מספרי טלפון
שימור וינוו בטלפון 111 סמטה
08 8598012 04 8678197 01 5745111 02 5374555
מרכז מידע וחלונות בעניני חולעים טל 052 867887

מילימטר. ויהי הרימות קשה ביותר, היות שצנעו הלבן קרם, וזה לגמרי לצבע כשר הפרי.

כראש הרימה נקודה שחורה קטנה, המקלה את זיהויה. עם התקרמותו, נוצרת מחילת נכירה בצורת חלל קטן כבשר הפרי, ופנים הפרי מתרכך כמקצת, אך ההתרככות יכולה להיווצר גם מחמת הבשלת ייחר. לעתים, גם מצויות כפרי הנויאה כנימות מגן על קליפת הפרי מכווץ. הכנימות הן בעלי חיים ועירים, שבעת לידתם הם בגודל שליש מילימטר, והם מהלכים על הפרי במשך מספר שעות. כמוצאם מקום מחאים, הם נצמרים לפרי ומכסים את גופם ב"מגן" שווה המפרש מגופם, כצנע וחס אפור עד לכן, בגודל מילימטר אחו ער שניים. הכנימה מבלה את חייה תחת ה"מגן", מוצצת את מוהל הפרי ומטילה ביצים. הכנימות נצמדות בעיקר לשקעים שבקליפה, ואינן תדרות לתוך הפרי.

אפשר עוד להאריך רבות בדרכי הבדיקה, וכי מוצרים נוספים שהנם נגועים, כמו גרעינים שחר רים, חבוש, תרובים וחתו שרה, ויש הרבה מה ללמוד לגבי צורת הנגיעות ודרכי הבדיקה.

נתמקד עתה בצד הנרחב והמעשי יותר של הכעיה, הקשור בעיקר לוועדי הכשרות. המצב כיום הוא שרק חלק קטן מאור מוועדי הכשרות דאגו לכך שהמשיגים שלהם ילמדו את הנושא על כוריו. כדי להדגים מה המשמעות של יריעת הנושא בצורה רצינית, נביא את הסיפור הבא: לאתרונה, קיבלו משיגים באחד מוועדי הכשרות סדרה של שש הרצאות, כאשר כל הרצאה נמשכה כשעה וחצי. בסדרה זו, קיבלו המשיגים לימוד מרתק ומאלף, באמצעות למעלה מאלף שקופיות צבעוניות על החרקים, מקומם ומראיהם בתוך המוצרים השונים.

די היה בסדרה זו כדי להוכיח בכיור, שהמצב כשטח כיום הוא שמרבית משיגי הכשרות אינם מודעים כלל לנושא, ולאומיותו של רכר, גם ראשי ועדי הכשרות אינם מעניקים לנושא חשיבות לב מספקת, כדי שהציבור יקנה מוצרי מוון נקיים מחשש תולעים וחרקים. כעוד כל ועד כשרות מהורר נעור בשירותי מעבדה מקצועיים כדי לקבל מידע מדויק אורות חומרי הגלם השונים שבהם נעשה שימוש כמוצרי המוון השונים, ולא יעלה על רעת איש להכניס לקו הייצור חומר נלם שלא נבדק כראוי, וכל אחד גם מבין שאם הבדיקה איננה נעשית כראוי ואין השגחה קבועה ורצופה - משי מטות הברר היא שאינו במחמת. כדי להכריח בחלט

עיקר לספק לקוראים את המידע הכסיסי לבעיית החולעים. לעתים קרובות, נשמעת טענה: "אכל ברכתו וזה נקי" - אולם בעלי ניסיון מעידים, שמי שאינו נקי בנושא זה, ואינו יודע אילו מיני שרצים מצויים בחלק גדול ממזרחי המזון - כיצד הם נראים, כאיזה מקום הם נמצאים, ומהן דרכי הבריאה והניקוי, יכול לברוק מהיום ער מחד, וימשיך להכריז כל העת שלא מצא רבר, כך שנדיקתו אינה נועילה כמעט כלום.

אישה שהשתתפה בסדרת השיעורים של הרב משה ויא, התכסאה באומרה: "כל הזמן ברכתו מונן מחולעים ולא נוצאתי. עכשיו אני בורכת ונמצאת". מעשה רומה היה כמשגח כשרות ותיק. באחת המאפיות, שהצהיר: "שמעתי שטוענים שיש הרבה תולעים בנאפיות, אבל אני לא ראתי ואני לא מאמין שיש". לאחר שמומחה הראה לו כיצד והיכן לברוק, הוא חזר בו מברכיו ואמר: "באמת, יש הרבה חרקים בנאפיות".

משפטים אלו ממתחים יותר מכל את הצורך - וליתר דיוק, את החובה - לרעת וללמוד ככל האפשר את מכלול הבעיות וררכי הבריקה, ורק לאחר מכן לגשת ולברוק. אך כל עוד המידע המלא חסר, לא יעזרו, בדרך-כלל, הבריקות. במאמר זה, נביא ליריעת הקוראים פרטים רבים ככל האפשר על חלק מהמכשולים הגדולים הקיימים, במטרה להגביר את המודעות.

נפתח בחירס קלחים. המכשול הגדול המצוי

עמוד 14 "יתר השבוע" כ"ס בסיון תשנ"ז (14.7.97)

עקב הסיכוח הכאות:

א. התריפים אינם מופיעים בקבוצות גדולות, וייתכן חרק בורד בקלח חירס.
ב. התריפס נוטה להסתתר, וכאשר מסירים את העלים - התריפס חוררים מיד בין הגרגרים ואינם נראים.

ג. הם אינם משאירים סימני פגיעה הניכרים לעין.

ד. מחמת צבעו הצהוב הרומה לחירס, התריפס הצעיר מוסווה היטב. נוסף על התריפס, נגוע החירס בזכוכונים קטנים בגודל חצי מילימטר ער שני מילימטר, שבצבעם שחור-ירוק. כאשר הם נחיים, הם נרדקים לעלים, ונראים לכלוך קטן בצבע אפור או לבן.

הזכוכונים מצויים בהמוניהם על העלים הירוקים של החירס, כפרט בתקופת האביב והסתיו. כמירה שמכשלים את הקלח עם עליו, או אם עוטפים את הקלח בעלה כדי להחזיק במונן האביב, לה, הזכוכונים עלולים להידבק לגרעיני הקלח.

עתה נעבור לאופן הבריקה:

הרכר הראשון שיש לבצע הוא הסרת העלים מהקלח. לאחר מכן, יש להתכונן אם הקלח מכוסרם בקצוות ולהסיר את האזור הנגוע. הצעד הבא שיש לעשות, הוא הפרדת הגרגרים מהקלח. הצורה הפרקטית ביותר לכך היא להחזיק את הקלח אנכית (בעמידה), ובאמצעות סכין חד לתתוך את הגרגרים (כיוון חנועת הסכין - מלמעלה למטה,

ושטיפה יסודיים. נציין, שאת עיקרי החומר שאכנו מתוך הספר "בריקת מוון כהלכה" של הרב משה ויא שליט"א, העומר לצאת לאור בקרוב.

יש עוד מספר סוגי פירות וירקות הניצבים בראש הרשימה, עם נגיעות גבוהה של חרקים ותולעים. כך הארטישוק, שבו ניתן למצוא לעתים קרובות עשרות ואף מאות חרקים בראש אחר. הגויאכה נגועה אף היא לעתים קרובות, וצריך לרעת איך לברוקה. פרי הגויאכה הוא מהפירות הרגישים ביותר לזנב הפירות, ולכן רוב הפירות הנשארים על העץ עד הבשלתם עלולים להיפגע. כעבר, לא היה אפשר לשווק פירות גויאכה כביט חזן שאינם שורצים תולעים.

כעשור האחרון, פותחו שיטות הממטעות את פגיעת הזנב, ולכן פירות שגורלו במשקים הנד טופלים היטב - רובם נקיים. לעומתם, פירות מניגות פרטיות או מחלקות שלא טופלו כראוי עלולים להיפגע בשיעור של 100 אחוזו נתון זה מחייב תשומת לב מיוחדת לגבי פירות שמקורם לא ידוע. כאן גם המקום לציין, שאחוז ניכר של גידול הגויאכה בארץ הוא בירי ערבים.

הזנב נועץ את צינור ההטלה שלו, לעומק של כמילימטר אחר, ומטיל לתוך את הפרי את ביציו. כדרך-כלל, מקום ההטלה אינו ניכר חיצונית. הריניות ותולעים) הנוקעות מהביצים הן קטנות מאוד, ואטאט ותרדות לפנים הפרי עד אזור הורעים (הגרגרים), ומגיעות לגודל של תשעה

לבריקת מונחה, כטרם יוחל בשיווקם לחנויות. תוצאות הבריקה העלו שוב נגיעות ניכרת של חרקים, וגם אם לא בצורה מתרירה כמו נפעט הקודמת, הרי רי היה כבריקה זו כדי לפסול את המשלוח. גם המשלוחים הבאים נבדקו, והתוצאות היו זהות. מוטטר כררה, הם טרחו ויגעו לכרז את הסיכוח להימצאות החרקים, עד שהצליחו לספק סחורה נקיה מחרקים. כיום, תוצרת זו היא ככל הנראה הנקיה ביותר בשוק.

גם אם הלקח נלמד במקרה זה, הרי שהוא היה רק לגבי צימוקים, בעוד כפירות יבשים אחרים ולאו פחות כעיתיתים, כמו שופים, מימששים, פיפוחים וכדו', לא חל כל שינוי.

לא נטעה אם נסכם את תמונת המצב כיום, באמירה שתולעים ולחרקים יש כניסה חופשית למערכות הכשרות! די אם נזאמר, שטועה מי שחושב שישנו היום היתר לרובית ויריית

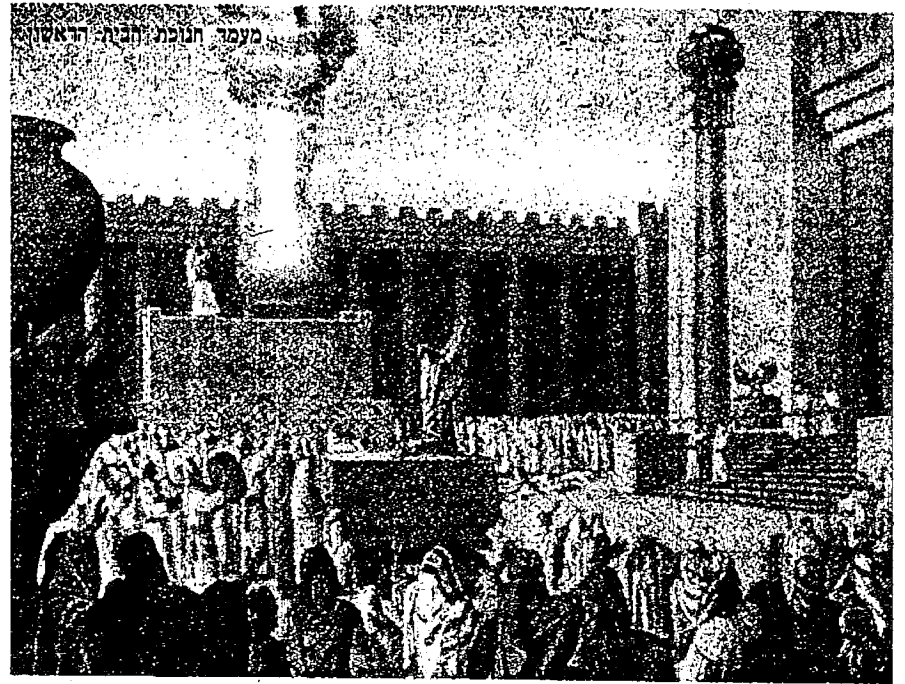
ויוקא כעניין בריקת תולעים וחרקים, שהם האי סר החמור ביותר, המצב הוא כדיוק הפוך.

כאופן רגיל, לא קיים כלל המושג של בריקה מקצועית ומעברתית, אלא אם כן המשגח - שקרוב לוודאי, גם לא למד כראוי את הנושא - לא יראה משהו מאור תריג וכולט לעין, וכך המשלוח נכנס לק הצינור ועולה על שולחנם של יהודים תרים יראים ושלמים. ווהי תמונת המצב כיום, והרבר וועק לשלמים, כפרט לאור שהבאנו במאמר הקודם את הנתונים המועועים שפירסם משרד החקלאות, בעקבות בדיקות מעבי רה שגערכו במיגוון מצרי מוון. בעוד משרד החקלאות עורך לעתים בדיקות מעבדה, כדי לבי דוק את כמות החרקים והתולעים במצרי המוון, הרי במערכות הכשרות טרם התקבל הלקח הפשוט הוה, המחייב אותם עשרת מונים.

הסיפור הנורא הבא, שהתרחש לפני שלוש שנים, יבהיר אחת ולתמיד את חמורת המצב השוררת כיום במפעלי המוון. אכרז שהיה נוהג לאכול צימוקים - בהכשר מהורר, כמוכן - מטעמי בריאות, החל כיום כהיר אחר לחשור שמשוה אינו כשורה בצימוקים שהוא רגיל לקנות. הוא ברק בספרים, אך לא הצליח לאתר איוו בעיה מצויה בכלל בצימוקים. למרות זאת, רווח לא נרגעה, והוא החל להתעניין אצל ממחיים לנושא. גם כאן לא קיבל את מבוקשו, עד שאחר מהם הציע לשלוח (המושך בעמ' הבא)

בהכשר מהורר, המכיל אגוזים, ורי מאן דהוא ברק את האגוזים מחשש תולעים וחרקים וולפי בדיקות משרד החקלאות, שיעור הנגיעות כאגוזים מגיע עד ל-10 אחוזים. כך גם ביתר מרכיבי המוון, שהרי התולעים אינן כוחלות בשום מאכל.

לסיום נחזור ונרגיש, שיש ררך פשוטה וכרורה לחיבת הפירצה החמורה בכל ועדי הכשרות: כדי קוח מעבדה של חומר הגלם, ארייה המונעת חרידת והתפתחות חרקים לאחר מכן וסוג ארייה זה נפוץ היום בעולם, ואפשר להשיגו ללא כל קשיים, וכמוכן, פיקוח מקצועי וצמוד על תהליך הייצור. שיטה זו מבוצעת כבר כיום עליידי מספר מפעלים, כך שרואים בעליל שהרבר אפשרי, אם רק רוצים, וכעיקר אם הציבור רק ירצה וידרוש זאת. הכל מתחיל וממחיים בעמידה עיקשת ועקבית של הציבור.

למאת הרב אליעזר סאקס

**בימים אלו מרבנים לדבר
על ההתנתקות המתוכננת
בחבל עזה, סכנתה, שלמות
הארץ ועוד. אבל ראוי לשים
לב לכך שכבר בוצעה
התנתקות אחרת - יותר
גדולה ויותר מסוכנת.**

פירושו של הדבר, שאם כך נענשו אלה בטרם היה בית המקדש בעולם - על אחת כמה וכמה יש תביעה עלינו, משום שכבר היה המקדש ביננו, והיכרנו עניניו במשך קרוב לאלף שנים.

לכן כמה שפל המצב היום, שלא נשמע קול תביעה לבניית בית המקדש. היינו צריכים לוועק לשמים אודות הישמעאלים, שגולו וגוולים מאיתנו את הר הבית. כתוב בפרקי דרבי אליעזר, שעתידיים בני ישמעאל להקים בנין על מקום ההיכל, ובאמת כך קרה. אבל למרבה הצער אנו עדיין אחווי אדישות. לפי דברי חכמינו הנ"ל, מי יודע אלו צרות כבר באו עלינו בגלל שתיקתנו, ואיזו מגיפה

אילו ידענו את המשמעות ופמנימיות הענין של המקדש, היינו משתוקקים לו כראוי, ושפע רב היה יורד עלינו, אלא שכיום למרבה הצער, בדרך כלל רואים בהר הבית רק אתר היסטורי, שעמד פעם בתפארתו. אבל קשה לתקן את העיוות הנורא כלפי הר הבית ובית המקדש, אם לא נעמוד על קדושתו, ונבין איך שהוא באמת מרכז העולם ושורש כל החיות של העולם. לא בחינם אמרו חז"ל אפילו על אומות העולם, "אוי להם לעובדי כוכבים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו" (סוכה נה). אנשים רבים מגדירים את בית המקדש כמקום הקרבת הקרבנות וכמקום עבודה ותפילה, שהיה פעם בישראל ותו לא. לכן היום, כשקיימים ב"ה בתי מדרשות מכל הגוונים ובתי כנסיות מפוארים, לרבים לא ברור למה בכלל אנו צריכים בית מקדש? אולי כדי לאחד את כל העדות וכל המנהגים? או לחדש מעשה הקרבנות? שאלה הן מתעוררת רק עקב חסרון בידיעה על מהותו האמיתית של בית המקדש.

הבית הזה שהשם דורש מעם ישראל לבנות, איננו סתם בית הרמח"ל זצ"ל מפרש לנו היטב את ענין המקדש בספרו "משכני עלינו", ספר שהוקדש כולו לברר את סודו ופמנימיותו של הבית. רבנו הרמח"ל מסכים שענין המקדש (שהוא זהה בתבניתו ופעולותיו למשכן), הוא מכוון ומקביל ל"מרכבה

תהיה שום הציצה בין ההיכל (איפוא שנמצא השולחן הטהור, שהוא צינור השפע) לבין מקום בני ישראל, שהוא עזרת ישראל שבמקדש.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אומר הפסוק בהתחלת פרשיות המשכן. הקב"ה רוצה להשכין שכנתו בתחתונים, הוא רוצה כאילו "דירה" מיוחדת איתנו. אמנם כדי שהשכינה תשכון בעולם החמרי הזה, צריך לבנות לה מקום מתאים לסגולותיה ולצרכיה. שלמה המלך ידע והשכיל לבנות הבית על פי המבנה של חלקי המערכת הרוחנית של העולם הזה (כוחות הבריאה וההנהגה). לפי כל פרטי קשריהם ויחסיהם. ומה היא המטרה בבניית בית לשכינת ה' בעולמנו, ושיהיה מקביל לאורות העליונים? המטרה היא שותפות בהנהגת העולם. הקב"ה רוצה לשתף את עם ישראל בהנהגת העולם הזה, ועל ידי בית המקדש וכליו, יש לעם ישראל אמצעים אדירים לפעול על ידי השכינה שבתוך הבית בשרשי הנהגה.

לאור דברי הרמח"ל, מתבהר היטב ענין המקדש וחשיבותו המופלאה בדברי חכמינו ז"ל. כבר כתב הגר"א (ליקוטים סוף ספרא דצניעותא) שחורבן בית שני היה כמו מיתה עבור עם ישראל, וטעמו בו טעם מיתה ממש (כי ציון היא "בית חיינו") ונשארנו כגוף ללא נשמה. וראה

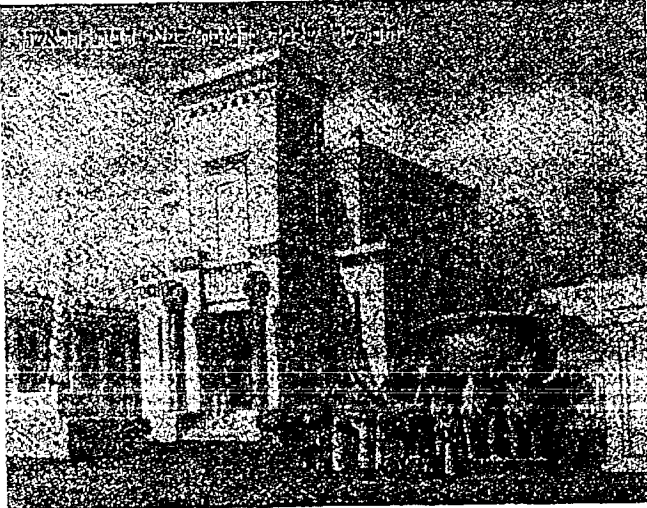
מיתחיל בנות

ההתנהלות הקדושה

שכבר בוצעה

בשיר השירים רבה (ד, ו) "כמגדל דוד צוארך, זה בית המקדש, מה צואר זה אם ניטל אין לאדם חיים, כך משהרב בית המקדש, אין חיים לשונאי ישראל".

אם בלי המקדש אנו חשופים כמתים, בלי נשמה, ודאי שאין לנו שום מושג מה זה חיים, ומה היתה דרגתו אפילו של היהודי הפשוט בזמן בית שני, כי מה למת להבין מהו חי? ובאמת מפורסם בשם הגר"א שאמר שאין ביכלתו לדמיין איך היה נראה אדם פשוט בזמן בית שני. שאין לנו האפשרות להשיג את המדריגה הפשוטה ביותר שהיתה בזמן השפע המלא של בית קדשנו ותפארתנו! אמיתת הדברים ברורה, ואם נעשה את שלנו, בודאי הקב"ה יעשה את שלו, ופתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים... וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות" (מלאכי ג).

התמונות באדיבות מכון המקדש

העליונה" - למערכת הרוחנית המנהיגה את היקום כולו ונמצאיו. בפנימיות הדברים, בית המקדש הוא מתפקד כמו ה"מוח" של כללות העולם, והוא דומה ל"חדר בקרה" של מפעל גדול. מתוך חדר הבקרה אפשר לשלוט על המפעל כולו ולתקן ליקויים שברחבי המפעל.

שישנות והמקדש

ברומה לזה, כלי בית המקדש - שהם מקבילים ל"כפתורים" - דרכם אפשר לתקן את הפגמים שנוצרו על ידי המעשים הלא טובים של בני אדם. ניקח לדוגמא, כשיש רעב בעולם. הרעב הוא תוצאה של העדר שפע בגלל עבירות מסוימות. אבל על ידי השולחן והעבודה של לחם הפנים במקדש ניתן לתקן אותו המאור העליון שנפגם על ידי העבירות, ושוב ישפיע הכבוד ורכו

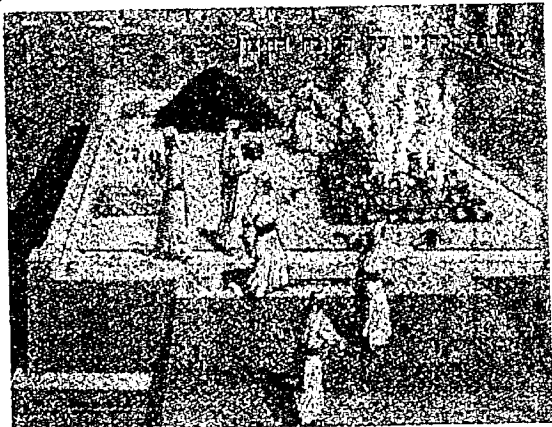
לעולמנו ויפסק הרעב. לפעמים יכול להיות שהבעיה היא בהמשכה של השפע לתחתונים שנעשית על ידי המלאכים - המשרתים. לצורך זה מסכיר לנו הרמח"ל, בא מבנה פתח האולם - לכלול העליון בתחתון והתחתון בעליון, כדי שלא

עלוה ח"ו לפקוד אותנו בעתיד! בנו בנין במקום המקדש (למען מניעת בנין בית קדשנו ותפארתנו), ואנו שותקים ושנאננים?? מזה רואים כמה גדולה התנתקות של עם ישראל מבית חיינו, מ"הבית הגדול והנורא שנקרא שם ה' עלי".

ידוע סיפור על אדם שתלה בביתו תמונות של שני מסגדים שעל הר הבית, אל אקצה וכיפת הסלע. הגיעו חבריו לביתו ותמהו מאד על מעשיו, ושאלו מה ליהודי להכניס מסגדים לביתו? ענה להם האיש, אהא, תמונה של מסגד בביתי מפריע לכם - אבל מסגד אמיתי על ביתו של הקב"ה, לא מפריע לכם??

לא בשמים

יש טוענים שאין לנו ענין עם בית המקדש, כי הבית ירד מושלם מן השמים. אמנם יש דעה כזאת, אבל יש חולקים - והרמב"ם מביא להלכה (הלכות בית הבחירה פרק א) שאנחנו חייבים לבנותו, וכמו שכתוב בהתחלת פרשת תרומה "ועשו לי מקדש". ואפילו אם נקבל את הדעה שהבית ייבנה באופן ניסי - הרי עלינו לתבוע, לבקש ולהשתוקק לזה, בכל לב ובכל נפש. כאן המחדל הברור והסכנה, כאן ההתנתקות הגדולה במלא תוקפה.

בספר שמואל ב' (פרק כד) מסופר על המגיפה שפקדה את בני ישראל בימי דוד המלך. שבעים אלף איש מתו - ועוד יד המשחית היתה נטויה. אז בא גד הנביא אל דוד ואמר לו: "עלה הקם לה' מזבח בגורן ארונה היבוס" (שם יח). "ויבן שם דוד מזבח לה' ויעל עולות ושלמים - ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל" (שם כה). מבאר הרד"ק על פי חז"ל כי סיבת המגיפה היתה משום שלא תבעו את בנין בית המקדש.

וזה לשון המדרש (תהילים יז) "כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש, אנו שחרכ בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה".